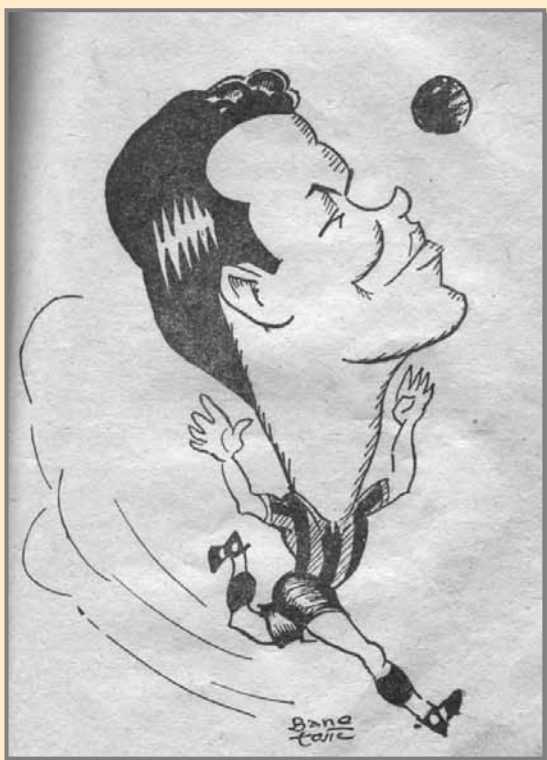

Najbolje desno krilo

ALEKSANDAR TIRNANIĆ

Bolje desno krilo nismo imali. Bio je najbolji od svih, a svakako i najpopularniji. Nezaboravne su njegove partije iz doba kada je igrao zajedno sa Mošom. Njih dvojica predstavljali su zaista najuigraniji nap u jednom timu.

Mali, čvrst kao čelik, vešt u baratanju loptom, brz kao munja, nezadržljiv u prodorima. Tirke je oduševljavao svakoga, bez obzira kome je klubu pripadao. Svetski putnik. Igrao je na svim velikim stadionima, prelazio morima na druge kontinente. Pedeset puta reprezentativac, junak mnogih sjajnih pobeda. Takvu blistavu sportsku prošlost želeo bi svaki sportista da ima. Pravi futbalski as.

(Aleksandar Tirnanić Tirke)

Danas igra u senci svoje slave. Ali kad bljesne oduševi potpuno, zadivi majstorskim potezima, ističe se zahvaljujući neiscrpoj energiji i iskustvu staroga internacionalca, koji, na žalost, sve češće nailazi na nerazumevanje mlađih i zato ne može da zablista u punom sjaju.

I laik će, međutim, opaziti na prvi pogled da je to rođeni fudbaler, talenat kakav se retko rađa, da je veliki igrač.

Nije se ništa izmenilo u pogledu regrutovanja najmlađih fudbalera. Pre dve, tri decenije i još ranije dečaci su se opredeljavali prema svojim simpatijama i često su u grupama prilazili jednom od dva najveća beogradska kluba. Tako su s jednom grupom mališana „crveno-beli“ dobili i jednog malog, okretnog kao čigra, vrlo prodornog centar fora. Treći tim

podmlatka bio je na taj način popunjen i posle nekoliko manjih utakmica održan je susret između dva rivala.

– Ko je onaj na centru? – zapitao je vođa podmlatka BSK-a Radenko Mitrović jednog od svojih dečaka.

– To je Tirke. Poznajem ga. Može da predribluje ceo tim!

Mališan sa grguravom kosom izvodio je zaista prave majstorije na terenu. Igrao je u sandalama, ali je svojim nožicama baratao loptom kao pravi futbalski as.

– Lopta je veća od njega! – smejavao se neki navijač pokazujući rukom na malog centar fora, koji je kao oluja prolazio kroz redove protizničke odbrane.

*

Nekoliko dana docnije vođa podmlatka BSK-a sreo je Tirnanića u blizini igrališta. U to vreme tereni dva rivala nalazili su se jedan pored drugog u ulici Kralja Aleksandra.

– Slušaj, mali, dođi u BSK! – pozvao je centar fora trećeg tima podmlatka „crveno-belih“ Radenko Mitrović.
Mališan je pocreeneo od gordosti što se neko interesuje za njega, ali nije odgovorio.
– Ti igraš u sandalama – nastavio je vođa podmlatka BSK-a, a kod nas bi dobio prave futbalske cipele i posta bi pravi fudbaler.
Dečak se kolebao trenutak, a onda je trčeći odjurio na igralište „crveno-belih“. Sav zadihan stajao je uskoro pred vođom podmlatka svoga kluba, koji je baš pregledao stvari, koje je čuvar izdavao igračima.
– Došao sam da treniram, – smelo se isprsio mali fudbaler.
– Pa idi na teren, – nemarno je odgovorio vođa podmlatka.
Dečak se, međutim, vije micao s mesta. Željnim pogledom milovao je rpu futbalskih cilela koje su ležale na gomili.
– Šta hoćeš? — nestrpljivo je pitao čuvar.
– Molim vas za jedne futbalske cipele, – stidljivo je zamolio mali centar for.
– Gle ti njega, već xoće cipele! Kad porasteš dobićeš ih! – naljutio se vođa podmlatka.

Mališan je pokunjeno izišao na teren. Nije imao volje da trenira. Stao je iza gola i posmatrao svoje drugove kako šutiraju. U ušima su mu zujale reči vođe podmlatka iz protivničkog tabora. Odlučio se odjednom, pritrčao visokom plotu iza gola, vešto ga preskočio i našao se na igralištu BSK-a.

– Dakle, predomislio si se, — zadovoljno ga je dočekao Radenko Mitrović i pomilovao ra po kosi.

Nekoliko minuta docnije mali fudbaler je izišao na teren vrlo ponosan na futbalske cipele koje je svaki čas zagledao. One su, istina, bile nešto velike, ali su bile prave, iste onakve kakve su nosilii prvotimci.

– Slušaj, mali, – obratio mu se Radenko Mitrović, pre nego što je otpočeo trening, – idi na desno krilo. To je pravo tvoje mesto, Za centar fora isuviše si mali.

Tako je otpočela futbalska karijera jednog od naših najboljih i najzaslužnijih fudbalera. Igrača koji je ravno **pedeset** puta bio reprezentativac, popularnog Aleksandra Tirnanića.

*

Godine su prolazile

Montevideo... Utakmica za svetsko prvenstvo protiv Brazilije. Prvo poluvreme...

Hiljade temperamentnih Urugvajaca navija iz sveg srca za fudbalere iz daleke Evrope, koji se neopisivim požrtvovanjem bore s najvećim kandidatom za osvajanje svetskog prvenstva.

Lopta je odletela na desno krilo. Tirke trči tako brzo da lopta zaostaje za njim i nalazi se iza njegovih leđa. Ali to ne zbunjuje iskuonog asa. Veštim pokretom noge on zaustavlja loptu i prebacuje je napred. „Oksford“, veoma težak udarac, tako je majstorski izveden da je publika zadivljena. Beć u sledećem trenutku desno krilo kao vihor leti голу. Za njim ostaje half, još jedan igrač, pa čak i bek ne može više da ga stigne! Tirke je već u kaznenom prostoru i daje sebi poslednji for...

Iz punog trka udara loptu munjevitim pokretom noge... Savezni kapiten Boško Simonović, koji je sedeo iza gola, prevrnuo se od radosti na travu! Još omamljen od sreće savezni kapiten je, ne verujući svojim očima, pitao Tirnanića:

– Tirke, je li gol?

– Ja mislim da jeste! – veselo je odgovorilo desno krilo, koga su već njegovi drugovi obasipali poljupcima oduševljeni uspehom.

Taj gol je ulio silno požrtvovanje našem timu, bio predznak pobede...

Zato Tirke ne može još uvek da zaboravi ovu utakmicu i kad je raspoložen ne čeprka dugo po uspomenama već odmah kaže:

– Moj najmiliji, najlepši i najznačajniji gol je onaj koji sam dao na utakmici sa Brazilijom!

*

Nikad BSK nije imao uigraniju desnu stranu navale kao što je bio pap Moša–Tirke. Blagoje Marjanović ustupio je svoje mesto pridošlici iz podmlatka i preselio se na polutku, ali nije zažalio, jer je dobio druga s kojim, se sjajno sporazumevao i koji mu je bio dorastao, u svaka pogledu.

Moša i Tirke bili su toliko uigrani da su dodavanje lopte jedan drugome matematičkom tačnošću i tačno znali kako tpeba da postupe u pojedinim situacijama. U doba svoje najveće forme, kada su se nalazili na vrhuncu, nijedna odbrana nije mogla da ih zadrži. Jedini koji je s vremena na vreme izlazio na kraj s njima i ometao njihove akcije bio je Moma Đokić. On je toliko puta igrao protiv njih dvojice da je tačno znao šta nameravaj i uspevao je da im pokvari račune. Pa čak i njega „plave devojke“, ka«o su ih nazivali navijači, uspevali su da prevare i da si poigraju s njime kao mačka s mišam!

*

Usvajoj fudbalskoj karijeri Tirke je pogrešio samo jedanput i to krupno. Pogrešio je što je napustio BSK. Ali to je dugačka priča. Učinio je to jer se osećao još dovoljno svež i oran za sportske borbe, a „plavi“ su hteli da ga udalje iz prvoga tima. Mlađa generacija težila je novom sistemu, modernom, sistemu kome nisu odgovalali oni iz stare garde, bar po njihovom mišljenju i zato su smišljeno i uspešno uspeli da jednog za drugim eliminišu. Tirke nije Mogao da se pomiri s tim da ode u panziju i potražio je nov klub. Pristupio je „crveno-belima“, zatim je otišao u BASK i sada na svojim plećima drži „Slogu“.

Ovi redovi napisani su neposredno posle niza utakmica na kojima je Tirke bio junak dana. Nearvno, činilo mi se da gledam Tirketa u „plavome dresu“ kako žonglerski barata s loptom, topovskim šutevima trese mrežu, dobacuje loptu blago i čisto, probija se kroz najteže prepreke i završava utakmicu toliko svež da izgleda da se nije ni oznojio, iako je trčao više od svih i pobedu izvukao na svojim snažnim prudima. Tri godine su prošle otkako je napustio BSK u kome je proveo više od petnaest godina. I igra tako dobro da mlađi fudbaleri mogu da se zastide pred starim asom, koji će izgleda uvek ostati mlad!

LJUBOMIR VUKADINOVIĆ